Пише: Константин Кинчев
четвртак, 16 јануар 2014 12:19

Најмање последњих 10 година важно место у стваралаштву Алисе заузимају теме православља и словенства. 2008. године Кинчев и његови музичари су одржали на тргу Републике у Београду коцерт под паролом Косово је Србија.

Вероватно ни једном човеку легенди руског рока не допада се када га зову тако. Ипак о лидеру групе Алиса Константину Кинчеву не можемо да говоримо другачије.

Његова група Алиса постоји 30 година, а они су и даље хедлајнери музичких фестивала, са огромном армијом „алисомана“ и свећим албумима скоро сваке године.

Кинчев је почињао средином 80-их година у наше најберићетније време, ако се узме у обзир број јаких личности на сцени, које су осмислиле улогу своје генерације и тражиле промене. Из Јерусалима 1992. године Константин Кинчев се вратио другачији.

Како је он сам говорио на вечери организованој пре неколико година у Патријаршијском центру за рад са омладином у Свето-Даниловом манастиру, схватио је да су сва ранија трагања била узалудна: „Истина се нашла ту поред, испоставило се да је она увек са мном“.

Допутовао сам у Русију и крстио се. Најмање последњих 10 година важно место у стваралаштву Алисе заузимају теме православља и словенства. 2008. године Кинчев и његови музичари су одржали на Тргу Републике у Београду коцерт под паролом Косово је Србија.

О сепаратизму у савременом свету, предосећају експлозије и обједињавајућој улози рок музике разговарамо са Константином Кинчевом.

Почетком јануара на Рунету многи су објавили честитке поводом рођендана Републике Српске. Као музички поклон с времена на време се појављивала ваша песма Непокорни, у којој се балкански народи боре против „терора Калифата“. Шта вас је навело да се својевремено окренете балканској тематици? Шта вас је натерало да одете у Београд те кризне 2008. године? Или можете ли ви, говорећи о једностраном проглашењу независности Косова, да повучете неке паралеле са руском историјом?

Пре свега мени, врло благо говорећи, није се допадало што су САД бомбардовале Србију. У то време ова песма се појавила. То је био мој гест солидарности са напаћеним српским народом. Затим, по крви ја сам ипак Бугарин, зато ми је тема Балкана увек била блиска. Косово прилично јако је одјекнуло и у мом срцу, до сада саосећам са Србима. Тада сам у Београду свирао са трепетом, са осећајем великог значаја тог догађаја што сам се појавио на тргу и Срби су ме примили. Шта више, из Русије је тада стигао цео авион наших фанова који су се на концерту братимили са српским друговима. Мени је

тешко да повучем још неке паралеле са руском историјом, али мислим да је Косово за Србе исто што за Русију Куликово поље.

Ми за разлику од Срба нисмо морали да преживимо ништа слично...

Хвала Богу. Али све је на ивици. Сепаратизам је врло јак и биће прилично тешко држати земљу у оквиру постојећих граница.

У истој песми Непокорни Срби се помињу раме уз разме са Бугарима, који су, као што се зна, наступивши као јединствени фронт у Првом балканском рату, постали непријатељи у Другом. Сада, наравно, друга су времена, али ипак односи међу словенским земљама често су далеки од идеалних...

А зашто се у суседним земљама дешавају такве ствари, имам у виду Белорусију и Украјину? Како ми се чини, ми смо један народ, али свеједно постоје узајамне претензије. Једни кажу: ви се понашате погрешно. Други одговарају: не, ви. Решавају све државници, политичари, а они заборављају да они нису држава, већ народ – то је држава. И популаришу своје геополитичке идеје које, захваљујући пропаганди, увлаче се у душе народа. Управо тако, мени се чини, појављују се све те претензије.

Коментаришући последњу у датом моменту плочу Саботажа, рекли сте да је осећај експлозије доминанта читавог албума, а ви сте проводник времена. Пет година је прошло, више од сто земаља признало је Косово. Немате ли осећај да косовска тема још није затворена, да и овде може да буде експлозија?

Да, наравно, исправно ви формулишете моја осећања. Ја сам у једној песми рекао да могу да предвидим, али не могу да предскажем, са том паролом ћу и остати. Осећај постоји, али ко сам ја да говорим унапред. Између предвидети и предсказати колосална је разлика, пробајте да је ухватите. По мени сада је у читавом свету све варљиво. Ја не мислим да је ЕУ веома витална организација.

Али Србија тамо жели да доспе...

Значи, такви политичари су сада тамо.

Наш читалац и слушалац Никола Танасић био је 2008. године на београдском концерту групе Алиса, његова група свира кавер-верзије, између осталог на ваше песме. Ево његовог питања за вас: Како спојити самосвојни словенски дух са рок музиком која, као што се зна, пореклом је са Запада? И какву улогу у јачању словенског православног јединства би могла да игра рок музика?